

Mr. G.A. (Guido) le Noble

Redacteur van de Kluwer Schulnick online Grip Op
Schuldhelpverlening

VERRUIMING PRIVATE SCHULDBEMIDDELING GOED GEREGELD?

Reacties op het concept Vrijstellingsbesluit schuldbemiddelaars

Het kabinet wil de mogelijkheden voor private schuldbemiddeling uitbreiden en heeft een concept Vrijstellingsbesluit schuldbemiddelaars vervaardigd. Gevraagd naar het oordeel van de burgers, blijken die voor een deel niet overtuigd te zijn van de noodzaak van deze uitbreiding. Uitvoerige reacties laten daarnaast doorklinken dat de voorwaarden en (kwaliteits)eisen niet toereikend zijn. En de reacties op het ontbreken van een maximering van de vergoeding voor schuldbemiddeling zijn overwegend negatief. Het concept Vrijstellingsbesluit is naar de mening van de auteur terecht met een flinke dosis scepsis ontvangen.

Inleiding

Op grond van de Wet op het consumentenkrediet (Wck) mag schuldbemiddeling tegen betaling worden aangeboden door gemeenten, gemeentelijke kredietbanken of andere door gemeenten gehouden instellingen, en bepaalde gereguleerde beroepen zoals advocaten en notarissen. Overige private partijen is het slechts toegestaan om schuldbemiddeling te verrichten indien daarvoor geen vergoeding wordt gevraagd.¹ De belangrijkste vorm van schuldbemiddeling wordt aangeboden door gemeenten, in het kader van (integrale) gemeentelijke schuldhulpverlening.

Het kabinet ziet aanleiding voor nieuwe wetgeving die voorziet in een uitbreiding van de mogelijkheden voor schuldbemiddeling door private partijen. Daartoe heeft het kabinet een concept Vrijstellingsbesluit schuldbemiddelaars voorgelegd ter internetconsultatie.² Via deze elektronische weg kon daarop tot 28 augustus 2013 worden gereageerd. Er zijn 28 reacties op het concept Vrijstellingsbesluit ontvangen.³ De meeste reacties op het concept Vrijstellingsbesluit komen uit de hoek van gemeenten, sociaal raadslieden, rechtsbijstandsverleners, gerechtsdeurwaarders, bewindvoerders, banken, incasso-ondernemingen, financieringsondernemingen, inkomensbeheerders, budgetbeheerders en schuldhulpverleners. Hierna worden, onderverdeeld in 3 onderwerpen, de belangrijkste reacties op het concept Vrijstellingsbesluit besproken. De onderwerpen zijn:

1. *Noodzaak van het Vrijstellingsbesluit cq. maatschappelijke behoefte*
 2. *Voldoende voorwaarden en (kwaliteits)eisen?*
 3. *Hoogte van de kostenvergoeding*
- 3a. *Ontbreken maximering kostenvergoeding*

3b. 'No cure, no pay' regel

Bij de bespreking van elk van deze 3 onderwerpen plaats ik telkens mijn persoonlijke reacties. Die komen ook terug in de afrondende conclusies.

Reacties op het concept Vrijstellingsbesluit schuldbemiddelaars

1. *Noodzaak van het Vrijstellingsbesluit cq. maatschappelijke behoefte*

Het eerste onderwerp is of er wel maatschappelijke behoefte bestaat aan verruiming van de mogelijkheden van private schuldbemiddeling. In de toelichting op het Vrijstellingsbesluit betoogt de wetgever dat die er is. De meningen over dit standpunt lopen uiteen. Thuiswinkel.org bijvoorbeeld meent dat er geen overtuigende onderbouwing is van de aanname van de maatschappelijke behoefte die aan het concept Vrijstellingsbesluit ten grondslag ligt. De Nederlandse Vereniging van Banken (NVB) is van mening dat er onvoldoende noodzaak is voor het Vrijstellingsbesluit in de voorgestelde vorm. De G4-gemeenten zien slechts meerwaarde in het vergroten van de mogelijkheden voor private schuldhulp voor zover het gaat om schuldhulp aan specifieke groepen waarvoor specifieke expertise nodig is. De Nederlandse Vereniging voor Incasso-ondernemingen (NVI) ziet noodzaak voor de verruiming omdat er steeds meer mensen met problematische schulden zijn die niet in aanmerking komen voor gemeentelijke schuldhulpverlening. Ook de Raad voor Rechtsbijstand acht het Vrijstellingsbesluit noodzakelijk omdat de indruk bestaat dat het huidige aanbod van schuldhulpverlening niet altijd adequaat tegemoet komt aan de vraag.

Persoonlijke reactie

De noodzaak van cq. de maatschappelijke behoefte aan het concept Vrijstellingsbesluit is lastig te onderbouwen. De vraag naar schuldbemiddeling moet worden vergeleken met het aanbod van schuldbemiddeling (waaronder ook het aanbod van gemeenten ingevolge de Wgs). Welke aanbieders aan wie de wet reeds de gelegenheid biedt om te schuldbemiddelen, bieden daadwerkelijk schuldbemiddeling aan? En wordt daarmee voldoende tegevoetgekomen aan de vraag? De beantwoording van deze vraag vereist (feiten)onderzoek dat de wetgever in mijn ogen niet of onvoldoende heeft verricht.

De toelichting op het concept Vrijstellingsbesluit maakt bovendien geen melding van (de mogelijke effecten van) artikel III van de Wet wijziging curatele, beschermingsbewind en mentorschap⁴, terwijl het voorstel voor de Wet wijziging curatele, beschermingsbewind en mentorschap⁵ toch al op 1 november 2011 bekend was. Dat artikel III wijzigt artikel 48 Wck zó dat ook professionele beschermingsbewindvoerders en professionele ‘beschermings’curatoren ingevolge artikel 1:435 lid 7 BW respectievelijk artikel 1:383 lid 7 BW mogen gaan schuldbemiddelen tegen betaling. Wat zal er gebeuren wanneer professionele beschermingsbewindvoerders en professionele ‘beschermings’curatoren massaal gebruik gaan maken van hun wettelijke recht om te schuldbemiddelen tegen betaling? De wetgever had hier bij de beantwoording van de vraag naar de noodzaak van het concept Vrijstellingsbesluit aandacht aan moeten besteden. Artikel III is trouwens nog niet in werking getreden.⁶

2. Voldoende voorwaarden en (kwaliteits)eisen?

Een volgende onderwerp zijn de voorwaarden en eisen waaraan natuurlijke personen en rechtspersonen moeten voldoen om te schuldbemiddelen tegen betaling.⁷ Ze behelzen heel in het kort:

1. Vooraf wijzen op gemeentelijke schuldhulpverlening.
 2. Kostenvergoeding alleen bij totstandkoming schuldbemiddelingsovereenkomst.
 3. Kostenvergoeding niet ten laste van vrij te laten bedrag (Vtlb).
 4. Binnen 120 dagen duidelijk maken of schuldbemiddeling kan worden opgezet.
 5. Maximale looptijd schuldbemiddelingsovereenkomst 36 maanden.
 6. Gelijkberechtigting schuldeisers.
 7. Aflossing volgens ‘Recofa-methode’.
 8. Toereikende beschrijving van werkprocessen.
 9. 5-jarige bewaartermijn dossier.
 10. Inzichtelijke kostendeclaratie voor schuldenaar en schuldeisers.
 11. Klachtenregeling.
- Op de voorwaarden/eisen die zien op de hoogte van de

kostenvergoeding (de punten 2 en 3) wordt nader ingegaan bij het onderwerp ‘Hoogte van de kostenvergoeding’. Volgens de toelichting op het concept Vrijstellingsbesluit (p. 3) zullen schuldbemiddelaars “moeten kunnen aantonen dat zij voldoen aan alle eisen van de artikelen 3 en 4 van het vrijstellingsbesluit. In ieder geval is voldaan aan die eisen indien en zolang een schuldbemiddelaar kan aantonen dat sprake is van certificering conform de normen NEN 8048-1 (eisen aan schuldhulpverleningsorganisaties) en 8048-2 (eisen aan schuldhulpverleners). Op de naleving van de eisen in de artikelen 3 en 4 van het vrijstellingsbesluit wordt toegezien door de Belastingdienst/Bureau Economische Handhaving.”

In de reacties wordt ingegaan op de vraag of bovenstaande 11 voorwaarden en eisen wel voldoende zijn en, in het bijzonder, of er een risico bestaat op frauduleuze praktijken. De G4-gemeenten vrezen dat het concept Vrijstellingsbesluit onvoldoende bescherming biedt tegen malafide bureautjes. Ze pleiten voor een vergunningenstelsel. Ook Thuiswinkel.org is van oordeel dat het concept Vrijstellingsbesluit de kwaliteit van de private schuldbemiddeling onvoldoende waarborgt. Zij pleit voor een registratieplicht. Ook de Nederlandse Vereniging voor Incasso-ondernemingen (NVI) pleit voor een registratieplicht. De Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG) pleit voor een stelsel van adequaat toezicht, bijvoorbeeld toezicht door het Bureau Financieel Toezicht. De Beroepsvereniging Bewindvoerders WSNP (BBW) denkt aan de invoering van een verplichte audit. De LOSR/MOgroep (Landelijke Organisatie Sociaal Raadslieden/MOgroep) vindt aanvullende voorwaarden en registratie noodzakelijk. De Raad voor Rechtsbijstand, Bureau Wsnp, pleit ervoor dat de Belastingdienst private schuldbemiddelaars op aanvraag vrijstelling verleent. De Raad pleit ook voor een openbaar register van aangewezen schuldhulpverleners.

Persoonlijke reacties

Ik vraag mij af of de Belastingdienst/Bureau Economische Handhaving er voldoende zicht op welke natuurlijke personen en rechtspersonen zich bezighouden met schuldbemiddeling en (dus) of zij aan de gestelde voorwaarden en (kwaliteits)eisen voldoen. Voor zover dit niet het geval is, is een vergunning of een registratie nuttig. Bij een vergunningenstelsel kan worden getoetst of voldaan wordt aan de voorwaarden en (kwaliteits)eisen. Dat biedt het voordeel dat het moment van toetsing/controle naar voren schuift.

Zijn de 11 voorwaarden en (kwaliteits)eisen een garantie voor een goede kwaliteit van de geboden schuldbemiddeling en voor bekwaamheid van de schuldbemiddelaars? Ik meen van niet. Kwaliteit en bekwaamheid wor-

den geboden door hoogwaardige, althans voldoende, opleidingsniveau, persoonlijke vaardigheden, integriteit, en werkmethode van de schuldbemiddelaar. Een (enkele) beschrijving van werkprocessen, een dossierbewaarplicht, en een inzichtelijke kostendeclaratie bieden als zodanig niet voldoende garantie voor een goede kwaliteit of bekwaamheid. In het beste geval kan de opdrachtgever dankzij deze wettelijke eisen makkelijker aantonen dat zijn opdrachtnemer onder de maat presteert. Bijvoorbeeld wanneer de (beschreven) werkprocessen inhoudelijk onvoldoende zijn, of wanneer die weliswaar inhoudelijk voldoende zijn maar de schuldbemiddelaar zich er (blijkens het dossier) niet aan houdt. Of dit er uiteindelijk toe leidt dat incompetent of malafide schuldbemiddelaars als rotte appels uit de mand worden gehaald, valt nog te bezien.

Ook een klachtenregeling is op zichzelf geen garantie voor kwaliteit of bekwaamheid. Een positieve invloed op de kwaliteit en bekwaamheid wordt wel bereikt door behandeling van klachten door een competente onafhankelijke klachtbehandelaar en door sancties wanneer die de klacht gegrond acht.

Voor mij valt niet goed in te zien waarom het concept Vrijstellingsbesluit geen scholingseisen stelt. Als straks professionele beschermingsbewindvoerders en professionele ‘beschermings’curatoren mogen gaan schuldbemiddelen tegen betaling,⁸ dan zal voor ‘beschermings’curatoren de eis gelden dat zij beschikken over een diploma op MBO-4-niveau en zal voor beschermingsbewindvoerders die zijn benoemd in een bewind wegens verkwisting of het hebben van problematische schulden de eis gelden dat zij ten minste een HBO-diploma moeten hebben, dan wel ten minste twee jaar als bewindvoerder moeten hebben gefungeerd. Dat volgt uit de toekomstige tekst van artikel 1:435 lid 7 BW respectievelijk artikel 1:383 lid 7 BW,⁹ en de tekst van het daarop gebaseerde artikel 3 van het Besluit kwaliteitseisen curatoren, beschermingsbewindvoerders en mentoren.¹⁰ Waarom zou zo’n scholingsvereiste niet mogen worden gesteld aan alle schuldbemiddelaars? Sterker nog, waarom zou aan alle schuldbemiddelingsgerechtigden niet de eis mogen worden gesteld dat zij een HBO-werk- en denkniveau hebben? Schuldbemiddeling is ingewikkeld werk. Een MBO-4-niveau, zoals dat voor ‘beschermings’curatoren geldt, is onvoldoende. Met het MBO-4-niveau voor ‘beschermings’curatoren in plaats van het HBO-niveau blijkt de wetgever volgens de toelichting op het Besluit kwaliteitseisen curatoren, beschermingsbewindvoerders en mentoren een duidelijke concessie te hebben gedaan aan de toegankelijkheid tot het curatorschap als professie ten

koste van de toch belangrijk geachte hogere opleidingseis.¹¹ Een curator kan immers wel geschikt zijn voor relatief eenvoudige curatelen, zonder dat hij geschikt is voor de meer complexe gevallen, aldus diezelfde toelichting. Schuldbemiddeling heeft nu juist doorgaans betrekking op meer complexe gevallen, zodat een dergelijke concessie voor schuldbemiddelaars, ook voor schuldbemiddelingsgerechtigde ‘beschermings’curatoren, mijns inziens niet op zijn plaats is.

Heeft de wetgever zich bij het formuleren van de 11 voorwaarden en (kwaliteits)eisen verder rekenschap gegeven van de wetsuitleg die de Hoge Raad heeft gegeven in zijn uitspraak over de bevoegdheid van advocaten e.d. tot het afgeven van de artikel 285 Fw-verklaring?¹² In r.o. 3.3.2 van die uitspraak overweegt de Hoge Raad dat een systeem is ontstaan waarin bepaalde personen, onder wie advocaten, bevoegd zijn zich bezig te houden met schuldbemiddeling, en daartoe dus bekwaam worden geacht, maar niet bevoegd zijn een artikel 285 Fw-verklaring af te geven, ook niet krachtens mandatering door B&W. Dit terwijl mandatering wel mogelijk is aan personen en instellingen op basis van een algemene maatregel van bestuur, welke aanwijzing ‘dan’ heeft plaatsgevonden omdat zij bekwaam worden geacht zich met schuldbemiddeling te belasten. Vervolgens volgt in r.o. 3.3.3 het oordeel van de Hoge Raad dat voor dit onderscheid geen goede grond bestaat en dat een redelijke wetstoepassing daarom meebrengt dat een artikel 285 Fw-verklaring ook kan worden afgegeven door de personen, bedoeld in artikel 48 lid 1 onderdeel c Wck (onder wie advocaten). Acht de wetgever private schuldbemiddelaars die aan de 11 voorwaarden en (kwaliteits)eisen voldoen inderdaad bekwaam om zich met schuldbemiddeling te belasten? Mocht de Hoge Raad deze vraag straks bevestigend beantwoorden, dan zou hij de kring van personen die bevoegd zijn tot het afgeven van de artikel 285 Fw-verklaring wel eens opnieuw kunnen uitbreiden. Dit maal met private schuldbemiddelaars die aan die voorwaarden en (kwaliteits)eisen voldoen, ook zonder dat zij door de gemeente tot de afgifte van de artikel 285 Fw-verklaring gemandateerd zijn. Voor het onderscheid tussen advocaten e.d., die geen mandaat nodig hebben om de verklaring af te geven, en andere bekwame schuldbemiddelaars, die in het wettelijk systeem wel een mandaat nodig hebben, lijkt dan evenmin goede grond als voor het onderscheid dat aan de orde was in de uitspraak van de Hoge Raad over de bevoegdheid van advocaten e.d. tot het afgeven van de artikel 285 Fw-verklaring. Private schuldbemiddelaars die voldoen aan de 11 voorwaarden en (kwaliteits)eisen worden dan automatisch bevoegd de artikel 285 Fw-verklaring af te geven. Dit zou volgens mij nog wel eens onbedoelde gevolgen voor de instroom in de Wsnp kunnen hebben.

3. Hoogte van de kostenvergoeding

In het concept Vrijstellingsbesluit is geen maximering opgenomen van de vergoeding die private schuldbemiddelaars mogen vragen voor hun dienstverlening - behoudens de maximering volgens de 'no cure, no pay' regel van artikel 3 lid 1 van het concept Vrijstellingsbesluit. Hierna worden eerst reacties op het ontbreken van een maximering weergegeven. Daarna worden reacties op de 'no cure, no pay' regel verwoord.

3a. Ontbreken maximering kostenvergoeding

De toelichting op het concept Vrijstellingsbesluit (pp. 4-5) bevat een motivering om geen maximumvergoeding voor schuldbemiddeling voor te schrijven. De vergoeding komt ten laste van de aflossingscapaciteit van de schuldenaar en wordt in de praktijk dus betaald vanuit de boedel. Doordat de opbrengst voor schuldeisers wordt verminderd met de vergoeding voor schuldbemiddeling zullen schuldeisers niet akkoord gaan met een te hoge vergoeding. Hierdoor ontstaat volgens de wetgever voor schuldbemiddelaars een prikkel om de vergoeding voor schuldbemiddeling beperkt te houden. Schuldbemiddelaars mogen immers enkel een vergoeding voor hun activiteiten vragen indien een schuldregeling tot stand is gekomen met alle schuldeisers. Een andere reden die de wetgever geeft om geen maximumvergoeding voor schuldbemiddeling voor te schrijven betreft het belang voor schuldbemiddelaars om hun vergoeding af te stemmen op het individuele geval.

De reacties op het ontbreken van een maximering zijn overwegend negatief. Thuiswinkel.org vindt het ongewenst dat de schuldeisers opdraaien voor de (niet gemaximeerde) kosten die aan de schuldbemiddeling zijn verbonden. De Nederlandse Vereniging van Banken (NVB) is van mening dat de schuldenaren door het ontbreken van een maximering onnodig risico lopen en vindt het ongewenst dat bemiddelingsvergoedingen zonder meer van de vaak al beperkte middelen worden ingehouden. De Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG) vindt dat te gemakkelijk wordt verondersteld dat de vergoedingen binnen de perken zullen blijven. De Nederlandse Vereniging voor Incasso-ondernemingen (NVI) verwacht niet dat de omstandigheid dat de vergoeding in de praktijk betaald wordt door 'de boedel' de schuldbemiddelaars prikkelt om de vergoeding beperkt te houden uit vrees dat de schuldeisers niet akkoord zullen gaan. De NVI wijst in dit verband onder andere op de dwangakkoord procedure (artikel 287a Fw). De G4-gemeenten zijn tegen vrijlating van de hoogte van de vergoeding en vinden dat die hoogte onderdeel van een vergunning moet zijn. De re-

acties van budgetbeheerders en schuldhulpverleners daarentegen zijn overwegend positief. Ook de reactie van de Raad voor Rechtsbijstand, Bureau WSNP, is positief.

3b. 'No cure, no pay' regel

De 'no cure, no pay' regel betekent dat geen vergoeding mag worden bedongen, in rekening worden gebracht of worden aanvaard, indien de schuldbemiddeling niet heeft geleid tot totstandkoming van een overeenkomst tot schuldregeling met alle bekende schuldeisers.

De G4-gemeenten zijn bezorgd dat het 'no cure, no pay' beginsel oplossingen voor de korte termijn in de hand werkt. Volgens de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG) brengt het 'no cure, no pay' beginsel het risico mee op niet naleving van de gelijkberechtiging van schuldeisers. Denkbaar is volgens haar dat de schuldbemiddelaar een deel van zijn provisie betaalt aan een weigerachtige schuldeiser om te bewerkstelligen dat deze toch akkoord gaat. Volgens de Beroepsvereniging Bewindvoerders WSNP (BBW) zet het 'no cure, no pay' systeem de te leveren kwaliteit ernstig onder druk. Solventium bedrijfsadviseurs wijst erop dat de 'no cure, no pay' regel rechtsongelelijkheid geeft ten opzichte van bepaalde gereguleerde beroepen zoals advocaten en notarissen. Solventium wijst erop dat de 'no cure, no pay' regel ongewenste selectie aan de poort zou kunnen geven en dat deze regel ten koste zal gaan van de kwaliteit van de dienstverlening. De Branchevereniging Professionele Bewindvoerders en Inkomensbeheerders (BPBI) is van mening dat niet alleen een schuldbemiddeling waarmee een minnelijk akkoord wordt bereikt, maar ook een goede bemiddeling met weigerachtige schuldeisers tot een (minimale) vergoeding moet leiden. De BPBI geeft de Minister in overweging hier ook tarieven voor vast te stellen of aan te knopen bij de tariefstelling van beschermingsbewindvoerders.

Persoonlijke reacties

De gedachtegang van de wetgever dat de 'no cure, no pay' regel schuldbemiddelaars zal prikkelen om de vergoeding voor schuldbemiddeling beperkt te houden, is redelijk. Hoe hoger de vergoeding, hoe minder kans op het slagen van een schuldregelingsovereenkomst. Hierbij moet wel worden aangetekend dat de schuldbemiddelaar de schuldeiser soms kan dwingen om een betalingsvoorstel te aanvaarden (het dwangakkoord van artikel 287a Fw), van welke mogelijkheid ook gewag wordt gemaakt in de reacties. Met deze mogelijkheid houdt de wetgever geen rekening. Of bij het dwangakkoord ook geldt 'hoe hoger de vergoeding, hoe minder kans op het slagen van een dwangakkoord' zal nog moeten blijken.

Het 'no cure, no pay' beginsel kan inderdaad leiden tot de in de reacties gevreesde 'selectie aan de poort' tussen rijkere en armere schuldenaren. Het maakt namelijk verschil of een beperkte vergoeding in rekening wordt gebracht bij een 'gegoede' schuldenaar of bij een 'armlastige' schuldenaar. In het laatste geval kan er wel eens heel weinig overblijven voor de schuldeisers met als gevolg een geringe kans op het slagen van een schuldregelingsovereenkomst. Ook aan het risico van 'selectie aan de poort' wordt tegenwicht geboden door de in artikel 287a Fw geboden mogelijkheid om een akkoord af te dwingen. Zoals hierboven reeds vermeld, verhoogt die mogelijkheid immers de kans op het slagen van een schuldregelingsovereenkomst.

In de reacties wordt zorg geuit over de kwaliteit van de dienstverlening. Ik deel die zorg. Het is zeer wel denkbaar dat er een (indirect) verband bestaat tussen de 'no cure, no pay' regel en de kwaliteit van de dienstverlening. Aangenomen dat de schuldbemiddelaars de vergoeding voor schuldbemiddeling - vanwege de 'no cure, no pay' regel - soms beperkt zullen (moeten) houden, kan namelijk een (te) lage vergoeding wellicht ten koste gaan van de kwaliteit van de dienstverlening.

Conclusies

De meningen over het bestaan van een noodzaak van het concept Vrijstellingsbesluit cq. een maatschappelijke behoefte aan verruiming van de mogelijkheden van private schuldbemiddeling lopen uiteen. De wetgever heeft die noodzaak naar mijn mening onvoldoende aannemelijk gemaakt. Er is onvoldoende (feiten)onderzoek verricht en verder heeft de wetgever de Wet wijziging curatele, beschermingsbewind en mentorschap¹³ ten onrechte niet in ogenschouw genomen.

Uitvoerige reacties laten doorklinken dat de voorwaarden en (kwaliteits)eisen niet toereikend zijn. Geregeld wordt de vraag opgeworpen of een stelsel van toezicht door de Belastingdienst/Bureau Economische Handhaving zonder registratie of vergunningsplicht volstaat. Voor mij zijn de voorwaarden en (kwaliteits)eisen geen garantie voor een goede kwaliteit van de geboden schuldbemiddeling en bekwaamheid van de schuldbemiddelaars. Hoogwaardige, althans voldoende, opleidingsniveau, persoonlijke vaardigheden, integriteit, en werkmethode van de schuldbemiddelaar zijn de eisen waaraan die zou moeten voldoen. Een HBO-werk- en denkniveau is een goed verdedigbare eis. Als de wetgever dat anders ziet en de voorgestelde voorwaarden en (kwaliteits)eisen toereikend zijn, kan op basis van jurisprudentie van de Hoge Raad¹⁴ worden betoogd dat private schuldbemiddelaars die voldoen aan die voorwaarden

en eisen automatisch bevoegd worden de artikel 285 Fw-verklaring af te geven. Dit zou nog wel eens onbedoelde gevolgen voor de instroom in de Wsnp kunnen hebben. De vraag is of de wetgever zich een en ander heeft generaliseerd.

De wetgever acht een maximering van de vergoeding voor schuldbemiddeling onnodig; het 'no cure, no pay' principe is volgens hem voldoende garantie dat de schuldbemiddelaars zelf hun vergoeding beperkt houden. De reacties op het onbreken van een maximering zijn overwegend negatief. Daarbij wordt getwijfeld of schuldeisers de hoogte van de vergoeding wel zullen corrigeren. Bovendien wordt vanwege de 'no cure, no pay' regel gevreesd voor 'selectie aan de poort' en kwaliteitsverlies. Deze reacties zijn volgens mij niet onredelijk. Daarbij moet wel aangetekend worden dat de in artikel 287a Fw geboden mogelijkheid om een akkoord af te dwingen van invloed is op de al dan niet beoogde effecten van het 'no cure, no pay' principe.

Al met al geef ik de wetgever in overweging nog eens goed na te denken over de noodzaak van het concept Besluit, en, zo die er blijkt te zijn, op zijn minst robuuste (kwaliteits)eisen te formuleren.

1 Artikelen 47 en 48 Wck

2 Concept Besluit van, houdende vrijstelling van het verbod op schuldbemiddeling tegen betaling (Vrijstellingsbesluit schuldbemiddelaars)

3 http://www.internetconsultatie.nl/vrijstellingsbesluit_schuldbemiddelaars

4 *Stb.* 2013, 414

5 *Kamerstukken II*, 33 054, nr. 2

6 *Stb.* 2013, 435

7 Die voorwaarden en eisen zijn neergelegd in de artikelen 3 en 4 van het concept Vrijstellingsbesluit en vormen de kern van dit besluit.

8 *Stb.* 2013, 414

9 *Stb.* 2013, 414

10 *Stb.* 2014, 46

11 *Stb.* 2014, 46, p. 15

12 Hoge Raad 5 november 2010, *ECLI* NL:HR:2010:BN8056, NJ 2011, 31, r.o. 3.3.2 & 3.3.3 (*Mandatering 285 Fw-verklaring*). Zie in dit verband ook Hoge Raad 5 november 2010, *ECLI* NL:HR:2010:8060, NJ 2011, 32, m.nt. P. van Schilfgaarde (*Schuldbemiddeling om niet*)

13 *Stb.* 2013, 414

14 Hoge Raad 5 november 2010, *ECLI* NL:HR:2010:BN8056, NJ 2011, 31, r.o. 3.3.2 & 3.3.3 (*Mandatering 285 Fw-verklaring*). Zie in dit verband ook Hoge Raad 5 november 2010, *ECLI* NL:HR:2010:8060, NJ 2011, 32, m.nt. P. van Schilfgaarde (*Schuldbemiddeling om niet*)